

Cristos în cer și Cristos înlăuntru

de T. Austin-Sparks

Nevoia de echilibru

Efeseni 1:20 - *“pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”*

Coloseni 1:27 - *“Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Cristos în voi, nădejdea slavei”*

Romani 6:1-6 - *“Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului”*

Romani 8:1-2 - *“Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”*

Romani 8:33-34 - *“Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!”*

Cred că este important să spun câteva cuvinte cu privire la Cristos în cer și la Cristos înlăuntru credinciosului, adică cu privire la partea obiectivă și la partea subiectivă. Este deosebit de important să păstrăm un echilibru corect al adevărului. Foarte multe dintre problemele noastre sunt cauzate de accentuarea dezechilibrată a unor anumite aspecte ale adevărului. Este bine să cunoaștem adevărul și să ne bucurăm de el, dar este foarte posibil ca adevărul însăși să ne cauzeze probleme. Sunt multe pericole în legătură cu adevărul, chiar cu adevărul spiritual, și nu puțini din poporul Domnului au căzut în aceste pericole. Ei nu suferă din lipsa luminii, ci suferă foarte mult din cauză că nu au lumina ajustată și echilibrată corespunzător. De aceea este foarte necesar să punem lucrurile în perspectiva și proporția lor corecte. Predominanța uneia dintre laturi, oricare ar fi ea, va duce întotdeauna la răni spirituale și deseori chiar la dezastru. Istoria multor instrumente ridicate și folosite de Dumnezeu este, în cele din urmă, istoria tristă a pierderii puterii și eficacității din cauza unei accentuări dezechilibrate sau a punerii unei laturi a adevărului într-o poziție disproporționată față de adevărul complementar ei.

Adevăruri complementare

Nu este vorba că trebuie să cunoaștem toate lucrurile, adică să avem de toate și să fim preocupați cu toate, ci vedem, în modul în care este constituit unui trup, că o lege este echilibrată de alta. Bineînțeles că toate legile sunt necesare, și este important să acordăm fiecărei funcțiuni locul care i se cuvine în trup; însă, există legi și funcțiuni care acționează în paralel, unele fiind echilibrate de celelalte. Există lucruri care sunt complementare altora. Acestea sunt, într-un fel, perechi, acționează împreună, iar a acorda o importanță exagerată uneia sau a o dezvolta exagerat, duce la pierderea întregii rânduiei, produce limitări și slăbiciuni grave, iar lucrurile devin mult mai puțin eficiente decât ar trebui.

La fel este și în cele spirituale. Întotdeauna există adevăruri care se echilibrează reciproc. Pentru anumite aspecte există altele care le însoțesc, care le păstrează într-o măsură corectă și le fac să-și împlinească scopul și să-și îndeplinească menirea în modul cel mai eficient. În creația divină există această ordine - unui aspect îi este necesar un altul pentru ca cel dintâi să-și împlinească scopul pe deplin. În aceste aspecte trebui păstrat și menținut echilibrul.

Vrăjmașul folosește lucrarea lui Dumnezeu împotriva Lui

De asemenea, trebuie să reținem că vrăjmașul vrea întotdeauna să folosească chiar lucrarea lui Dumnezeu și adevărul Lui împotriva Lui Dumnezeu Însuși. Acest lucru este exprimat clar în Scriptură și îl putem observa atât în experiență cât și în istoria spirituală. Pentru vrăjmaș, această cale de acțiune are șanse de reușită mai mari decât poate oricare alta, deoarece rezultatul este că aduce un prejudiciu imediat lucrării și adevărului lui Dumnezeu. Închide ușa acceptării lucrurilor care sunt de la Dumnezeu folosindu-le pur și simplu împotriva Lui, iar una din cele mai de succes metode pe care le folosește este să provoace o supra accentuare sau o înțelegere dezechilibrată a adevărului divin. Pe măsură ce vom continua veți înțelege ce vreau să zic.

Pericolul care însoțește orice binecuvântare

Așadar, orice binecuvântare divină este însoțită de un pericol. Ori de câte ori ceva este cu adevărat de la Domnul, este legat de un pericol specific.

Toate acestea au fost doar niște observații generale, ca o introducere la această scurtă meditație cu privire la aspectul obiectiv și subiectiv al lucrării Domnului Isus pentru și în credincios. În continuare, vom arunca o privire asupra fiecăruia din aceste adevăruri, văzând care este binecuvântarea și care sunt pericolele legate de ele.

Latura obiectivă

Să ne ocupăm mai întâi de latura obiectivă, adică de modul în care Îl vedem pe Domnul Isus în cer. Știm că este acolo și știm că în Cuvânt se spun multe despre faptul că este acolo; dar de ce este acolo? În primul rând, cum a ajuns acolo? Citind Cuvântul, observăm că, ori de câte ori este prezentată perspectiva cerească a înălțării Domnului Isus, adică, ori de câte ori lucrurile sunt prezentate așa cum sunt văzute de sus, nu se vorbește despre urcarea sau înălțarea Lui, ci despre primirea Lui sus. În primul capitol din Faptele Apostolilor este consemnat cum, pe când ucenicii priveau în sus către cer după ce Domnul Isus a fost luat sus dintre ei, le-au apărut doi îngeri care le-au spus: "Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care a fost *primit sus* ..." (altă traducere spune, "luat sus"). Aceasta este perspectiva angelică, cerească, iar cuvântul "primit" înseamnă mai mult decât simplul fapt că El s-a înălțat la cer. Înseamnă și că ar fi fost imposibil ca Domnul Isus să fi fost primit în cer dacă nu ar fi realizat în mod desăvârșit lucrarea pentru care a venit din cer. În consecință, cerul l-ar fi fost închis; cerul ar fi trebuit să-l spună, "Dar nu ai terminat lucrarea, nu poate fi nicio primire până nu o termini". Însă pentru că a realizat-o în mod desăvârșit și nu mai era nimic de adăugat la ea, cerul l-a primit; și a avut parte de o primire măreață! Psalmul 24 ne dă o idee despre primirea care i-a fost făcută Domnului: "Porți, ridicăți-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! „Cine este acest Împărat al slavei?” Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte." După cum observați, se face referire la lucrarea pe care El a făcut-o prin Crucea Lui, biruind toți dușmanii Lui și ai noștri, împlinind toate cerințele dictate de nevoia omului cu privire la mântuire și desăvârșindu-ne mântuirea. De aceea, este *primit sus* și este la dreapta lui Dumnezeu; iar în Scriptură, acesta este întotdeauna locul puterii și al cinstei. El este la dreapta lui Dumnezeu pentru că lucrarea pe care a venit s-o facă a fost împlinită. Adică, mântuirea noastră a fost dusă la desăvârșire prin și în Domnul Isus. Nu este nimic ce mai trebuie adăugat la ea. Această afirmație este cea mai elementară și totuși este atât de fundamentală! Sunt atâția în poporul Domnului care nu înțeleg încă, plini de bucurie, acest adevăr - că Domnul Isus a făcut și ultimele retușuri, a împlinit și ultimele detalii ale mântuirii noastre; că atunci când cerul l-a primit, acesta și-a pus de fapt pecetea pe lucrarea desăvârșită a Crucii Lui; și că El

este acolo în posesia unei mântuiri care nu este încă în curs de realizare, ci este completă, deplină, dusă până la capăt, totală.

Mântuire desăvârșită atunci când am crezut

Mântuirea noastră depinde de acceptarea prin credință a acestei lucrări, nu de ceva ulterior. În ziua în care am crezut în Domnul Isus, pe temeiul lucrării desăvârșite a Crucii Lui, am primit o mântuire desăvârșită și am intrat în toată această mântuire, în toate detaliile ei. Niciodată, chiar dacă am trăi sute de ani pe acest pământ, nu am putea ajunge nici măcar puțin mai desăvârșiți, *în Cristos*, decât am fost în El în clipa în care am crezut. Toate ne-au fost date în ziua în care am crezut. Nu există întrebări, pericole, riscuri; lucrurile sunt definitive, sunt ale noastre; depline și complete *în Cristos*. Sângele Domnului Isus s-a ocupat o dată pentru totdeauna, pentru noi, de întreaga problemă a păcatului, cu rădăcina și ramurile ei. Problema condamnării a fost soluționată pe vecie. Nu există vreo afirmație mai categorică decât aceasta - NU este nicio condamnare! "Nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus". Nu spune: "Nu este nicio condamnare pentru cei care au umblat cu credincioșie cu Domnul ani întregi". Ci spune: "pentru cei care sunt în Cristos Isus". Și când ești în Cristos? Ești în Cristos în momentul în care crezi în ceea ce reprezintă lucrarea Lui de pe Cruce pentru mântuirea ta, și exact în acel moment, intri în locul unde NU MAI ESTE CONDAMNARE, iar eliberarea de condamnare nu poate fi mai completă decât aceasta.

Este de o importanță colosală ca aceste lucruri să ne fie clarificate în inimi. Suntem mântuiți, suntem iertați, suntem izbăviți de condamnare. *În Cristos* suntem desăvârșiți. El este desăvârșirea noastră, iar această desăvârșire a Lui ne aparține prin credință. Cei ale căror inimi au înțeles acest lucru în modul cel mai pur, clar și deplin sunt cei mai fericiți, sunt oameni care cunosc bucuria. Cei care nu l-au înțeles sunt oameni tulburați, nu au plinătatea bucuriei, le este întotdeauna frică, sunt neliniștiți, îngrijorându-se pentru mântuirea lor, îndoindu-se; vrăjmașul îi înșală în multe feluri pe cei care nu și-au clarificat aceste lucruri o dată pentru totdeauna.

Acesta este adevărul binecuvântat cu privire la aspectul obiectiv al mântuirii credinciosului, adică la ce este *în Cristos*. Mă bucur atât de mult, că în această privință, El este în cer, "mai presus de orice". Dacă ar fi în această lume, ne-am putea gândi că se poate întâmpla orice; dar nu este, și nu este nici în vreun alt loc în care se poate întâmpla ceva; în ce privește mântuirea, El este mai presus de schimbare. Desăvârșirea mântuirii noastre este dincolo de orice atingere care ar putea arunca vreo îndoială asupra ei sau ar putea ridica întrebări cu privire la ea - dincolo de orice atingere care ar putea aduce nesiguranță.

Pericolele înțelegerii laturii obiective

Există, însă, pericole asociate chiar și cu acest adevăr binecuvântat, deoarece este doar o latură a adevărului. Este prima parte, cea pe care trebuie să o vedem mai întâi, dar fiindcă este numai una dintre laturi, e posibil, ca punând accentul numai pe ea, fără să acordăm locul cuvenit și celeilalte laturi, să facem ca mântuirea să fie ceva unilateral.

1. Pericolul superficialității

Care sunt unele din aceste pericole? Să începem cu cel mai simplu, pericolul superficialității, al lipsei de profunzime. Ceea ce Cristos a făcut pentru noi poate fi sursa unei mari bucurii și împliniri; dar mulțumirea în acest domeniu și numai din pricina acestei laturi, poate împiedica acea lucrare profundă, necesară, care vine prin latura complementară a adevărului legat de lucrarea lui Cristos, și anume latura subiectivă. De aceea, putem observa că mulți oameni care se bucură din plin de caracterul complet al mântuirii lor *în Cristos*, trăiesc foarte mult la suprafață, fără să învețe mult despre realitățile mai profunde și fără să-L înțeleagă pe Cristos mai deplin. Acesta este primul și poate cel mai simplu pericol.

2. Pericolul maturizării întârziate

Foarte asemănător cu acesta este pericolul transformării vieții creștine în ceva static, așezat, care a ajuns în punctul în care a acceptat prin credință tot adevărul obiectiv și a rămas acolo, fără să-l transpună

mai departe în experiența spirituală. Adevărul este prezent, însă este obiectiv, exterior, și deși este caracterizată de o mare bucurie și de siguranță în inimă, viața creștină s-a oprit acolo, a rămas acolo. Acesta este un pericol foarte real, care îi caracterizează pe mulți din poporul Domnului. Atitudinea lor este exprimată prin cuvintele “Sunt mântuit, nimic nu trebuie adăugat sau poate fi adăugat la mântuirea mea; nu trebuie să mai am nicio îndoială cu privire la mântuirea mea, sunt primit *în Cristos* și sunt desăvârșit în El; de ce să mai am nevoie? Eu trebuie doar să mă odihnesc în această realitate și să mă bucur de ea zi de zi.” Acest lucru este bun, dar poate duce la stagnare, să trăiești într-o singură parte a adevărului și astfel toată viața creștină să se oprească acolo.

3. Pericolul contradicției

Mai este un pericol în care cad unii care au înțeles pentru ei, într-un mod real și binecuvântat, măreția mântuirii pe care Cristos a realizat-o. Întrucât știu că problema mântuirii a fost rezolvată veșnic și nu mai este loc pentru nicio îndoială sau frică, că nimic nu poate schimba această realitate și că mântuirea lor nu atârână niciun moment de ceea ce ei sunt sau fac, ci de ceea ce El este și a făcut - toate acestea fiind fără îndoială adevărate; așadar, întrucât sunt pe deplin siguri și nu au nicio îndoială, sunt caracterizați de lipsă de înțelegere și devin duri, reci și legaliști. Uneori devin cruzi, și de prea multe ori în viețile lor apar inconsistențe; spunând prin atitudinea lor: “Sunt mântuit, indiferent ce aș face, nu mă voi pierde niciodată”. Nici nu se gândesc să exprime acest lucru folosind aceste cuvinte, dar de multe ori așa stau lucrurile și însăși siguranța lor cu privire la mântuire deschide ușa unor inconsistențe și contradicții în viețile lor care nu ajung niciodată la conștiința lor pentru că ei susțin că nu mai au cunoștință de păcate, că conștiința lor a fost curățită odată pentru totdeauna și astfel nu mai trebuie să fie tulburați din nou de ea; mântuirea este absolută, nimic nu o poate atinge. Această atitudine se strecoară în mod subtil, imperceptibil, fără ca ei să observe sau să analizeze și vom observa că, aducând înaintea lor anumite lucruri din viețile lor care sunt inconsistențe flagrante, nu le va veni să creadă, probabil le vor nega, sau vor spune pur și simplu, “Ei bine, nimic nu poate afecta realitatea mântuirii mele”. În acest fel viața este aruncată într-o stare dezechilibrată, iar pericolul însoțește tocmai caracterul deplin și complet al mântuirii.

4. Pericolul ca adevărul să ia locul vieții

Un alt pericol constă în a considera că înaintarea se referă la adevăr și nu la viață. Bineînțeles, progresul este recunoscut ca fiind necesar. Niciun credincios adevărat nu se va opri spunând, “Nu mai am unde să înaintez”. Dar pentru mulți care sunt puternic poziționați pe latura obiectivă a lucrării Domnului Isus în desăvârșirea ei, înaintarea nu mai ține de viață ci de adevăr; adică să cunoască mai mult în loc să fie mai mult. Observăm astfel că foarte mulți din cei care sunt în această poziție au înaintat foarte mult în cunoașterea adevărului, însă cunosc cu mult mai mult decât sunt și într-un fel sau altul creșterea lor spirituală în asemănare cu Cristos nu a ținut deloc pasul, sau nu într-o măsură proporțională, cu înaintarea lor în cunoașterea lucrurilor despre Cristos. Acesta este un pericol legat de subiectul despre care vorbim.

5. Pericolul pierderii premiului

Mai este încă un pericol - acela de a acorda premiului o mai mică importanță decât ar trebui. Mântuirea nu este premiul. Mântuirea nu a fost nicicând premiul. Nu poți niciodată câștiga sau merita mântuirea; este un dar fără plată. Dar pentru unii, a se mulțumi cu mântuirea în caracterul ei deplin și complet înseamnă să piardă din vedere existența premiului - despre care apostolul Pavel a vorbit când a spus: “Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești ...” (Filipeni 3:14). Este ceva mai mult decât mântuirea, ceva legat de scopul deplin al Domnului în slavă, ceva legat arătarea finală, deplină a Domnului în poporul Lui; și asta nu înseamnă că aceștia sunt doar oameni mântuiți, ci că au *ajuns* (Pavel folosește acest cuvânt) la ceva. Pavel nu s-a temut nicio clipă că și-ar putea pierde mântuirea. Când a spus: “Ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:27), nu s-a gândit la pierderea mântuirii, ci era conștient că putea pierde ceva; putea să nu ajungă la ceva, la ceea ce el a numit “premiul”; pentru atingerea căruia a considerat că era nevoie de o creștere în viața lui spirituală: “Nu ... că am și ajuns *desăvârșit*”. Dacă ajungem să avem atitudinea care spune, “Mântuirea mea este desăvârșită,

completă și deplină în Cristos. Nimic nu i se mai poate adăuga, și eu mă bucur de acest lucru” - aceasta poate însemna că îi acordăm premiului o mai mică importanță decât ar trebui.

Vedeți așadar că sunt pericole care însoțesc poate cea mai mare binecuvântare.

Latura subiectivă

Deși nu am acoperit întregul subiect, pentru moment este suficient cât am zăbovit asupra acestei laturi. Să ne ocupăm puțin și de cealaltă latură a adevărului - Cristos în noi, sau lucrarea subiectivă a lui Cristos. Ce înseamnă Cristos în noi? Știm, din Cuvânt, că înseamnă asemănarea cu chipul lui Cristos. Pavel se exprimă astfel: “Până ce va lua Cristos chip în voi (pe deplin)” (Galateni 4:19). În mântuire, avem tot ce este necesar pentru desăvârșirea noastră în El. Când L-am primit pe Cristos am primit în noi, *potențial*, tot ce este în El cu privire la caracterul Lui prezent - atenție, nu numai poziția Lui ci și caracterului Lui. Nu se referă numai la UNDE este El, ci și la CINE este El. Nu se referă numai la ceea ce El are ci la ceea ce El ESTE. El este posesorul mântuirii noastre, însă știm cine este El, și “știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Așadar tot ce ne-a dat, ca potențial, atunci când am crezut, trebuie dezvoltat; și, după cum spune Pavel, Cristos trebuie să ia chip pe deplin în noi, și noi trebuie să fim transformați în asemănare cu chipul Fiului lui Dumnezeu. Acesta este un lucru foarte minunat. Este: “Cristos în voi, nădejdea slavei”. Cristos în noi înseamnă că în cele din urmă vom fi ca El, pe deplin. Dar acesta nu este FAPTUL că suntem mântuiți, ci este OBIECTIVUL pentru care am fost mântuiți. Aceasta nu este mântuirea în înțelesul ei fundamental și inițial; aceasta este mântuirea atunci când va fi transpusă în practică în înțelesul ei deplin, chipul lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Identificarea cu Cristos

Cum acceptăm acest lucru? Îl acceptăm recunoscând cea de-a doua latură a lucrării de la Calvar. Prima latură - cea obiectivă - se referă la ce a făcut Cristos pentru noi, separat de noi, în Persoana Lui. Acceptăm cealaltă latură, cea subiectivă, a transformării în asemănare cu chipul Lui, acceptând faptul că Cristos nu a făcut această lucrare numai PENTRU noi, ci și ÎN LOCUL nostru, adică, ca reprezentant al nostru. Citim capitolul 6 din Romani și realizăm că atunci când Cristos a murit, am murit și noi, când Cristos a fost îngropat, am fost îngropați și noi, când Cristos a fost înviat, am fost înviați și noi. Aceasta este lucrarea Lui ca reprezentant. La început, acceptăm această lucrare cu o credință simplă; dar, ea nu devine lucrătoare într-o măsură deplină până când latura obiectivă nu este clarificată. *Înainte ca Cristos să poată fi lucrat în inimile noastre, într-o măsură deplină, trebuie să ne fie clar în mod hotărât, definitiv, și complet că mântuirea noastră în Cristos este desăvârșită și completă. Pentru a lucra, Domnul trebuie să aibă această temelie.*

Aici, împreună cu această mare binecuvântare, apare și pericolul. Oh! Este o revelație măreață, o descoperire minunată, că Dumnezeu a ales să ne facă asemenea lui Cristos - nu numai să ne mântuiască cu o mântuire desăvârșită astfel încât problema păcatului și a condamnării să fie rezolvată în mod deplin și pentru totdeauna, ci și să ne transforme în asemănare cu chipul Fiului Lui; ce revelație, ce binecuvântare! Da! Dar Dumnezeu nu poate împlini această a doua latură până când prima nu este clarificată, pentru că altfel poate apărea un pericol foarte mare. Și acesta este următorul.

Pericolul înțelegerii laturii subiective

Dacă Domnul ar începe să lucreze și să ne golească de noi înșine pentru a-l face loc Domnului Isus; să ne arate cine suntem pentru a ni-l arăta pe Domnul Isus; să ne descopere ce suntem în noi înșine pentru a ne arăta ce este Cristos în noi; să ne arate slăbiciunea noastră pentru a face tăria lui Cristos desăvârșită în ea; să ne arate nebunia noastră pentru a-l face pe Cristos înțelepciunea noastră, desăvârșită în noi; dacă ar începe să lucreze aceste lucruri și problema mântuirii noastre nu ar fi clarificată, diavolul ar interveni imediat și ar folosi însăși lucrarea lui Dumnezeu împotriva noastră, iar când Dumnezeu ne-ar trata pentru a-l face loc Fiului Lui, diavolul ar începe să spună: “Ești sub condamnare, Dumnezeu este împotriva ta, însăși aceste tratamente pe care Dumnezeu ți le aplică sunt dovezi că mântuirea ta nu

este sigură”. Aceasta li se întâmplă multora în care Domnul începe să lucreze aceste lucruri. Îi permit vrăjmașului să intervină, să folosească însăși lucrarea lui Dumnezeu și să o întoarcă împotriva Lui, aducând în inimile lor îndoieli cu privire la mântuirea lor.

Observați acest lucru? Aceasta se întâmplă de multe ori, iar pericolul este prezent, însoțind cea mai mare binecuvântare din toate timpurile. În acest fel vrăjmașul încearcă să folosească adevărul lui Dumnezeu împotriva Lui.

Pentru ca latura subiectivă a lucrării lui Dumnezeu să fie pusă în practică în mod eficient este necesar ca mântuirea să ne fie clară, odată pentru totdeauna; acesta trebuie să fie primul pas! Dacă cunoști numai o latură, cea obiectivă, și pui accentul numai pe ea, e posibil să fii superficial și să nu crești spiritual. Dacă te ocupi doar de latura subiectivă, devii introspectiv și începi să te îndoiești de mântuire; ochii tăi sunt întotdeauna îndreptați asupra ta, iar rezultatul va fi că vei începe să cauți ceva în tine care să te facă vrednic să vii înaintea lui Dumnezeu; iar acest lucru reprezintă o negare a lucrării desăvârșite de mântuire realizate de Domnul Isus. Este o subestimare și subminare a întregii lucrări de la Calvar. Aceste două laturi trebuie să meargă împreună. Pe de o parte - *în Cristos* suntem la fel de desăvârșiți, în mod deplin și complet, în clipa în care am crezut ca oricând după aceea. Pe de altă parte - tot ce este *în Cristos* va fi făcut adevărat în noi, nu TEORETIC, ci ÎN REALITATE, de către Duhul Sfânt. Însă cea de-a doua latură are nevoie de prima, și trebuie să păstrăm acest echilibru. Trebuie să ne bucurăm întotdeauna de faptul că numele noastre sunt scrise în ceruri, că suntem mântuiți cu o mântuire desăvârșită; însă, trebuie să reținem că Domnul vrea să facă ceva - nu să facă mântuirea adevărată, ci să facă din chipul lui Cristos ceva launtric. Aceasta este punerea în practică a mântuirii.

Așadar acest echilibru este necesar, și trebuie să punem același accent pe ambele părți. Dacă accentuăm prea tare partea subiectivă furăm ceva din gloria lui Cristos. Dacă accentuăm prea tare partea obiectivă, scădem ceva din scopul lui Dumnezeu. Este vorba de *lucrarea lui Dumnezeu în Cristos* și de *scopul lui Dumnezeu în Cristos*: și ambele trebuie să-și aibă locul lor.

Domnul să ne dea pricepere, să ajungem într-un loc al odihnei și să fim izbăviți de pericolele care pândesc împrejurul oricărei binecuvântări Divine.